

DESZKASZÁLKÁK

A Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség
gyülekezeti lapja - 2017. március

Cikkeket, beszámolókat a deszkaszalkak@gmail.com címre várunk
www.deszkatemplom.tirek.hu tel.: 46/506-613

Lelkészi hivatal: 3525 Miskolc, Palóczy u. 21.
hivatali idő: hétfő, szerda, péntek 9-12 óra, kedd 14-17 óra, csütörtök 15-18 óra

„Mert Tied az ország, a hatalom és dicsőség most és mindörökké! Ámen.”

A Mi Atyánk utolsó mondata ez, ami gyakorlatilag egy hitvallás. De lelkipogozás, vigasztalás is egyben. Leginkább az jelenthet vigasztalást, hogy a hatalom Isten kezében van. A „hatalom” rosszul csengő szó számunkra, mert a történelem igen sok példát szolgáltat arra, hogy a hatalom az ember kezében szörnyűségekhez vezethet.

A hatalommal való visszaélésben hívatlan segítője az embernek mindig a Sátán, akinek van tapasztalata „hatalom” ügyben. Ő modellt alkotott, amikor fellázadt Isten ellen. Ő alkotta meg az Isten kontrollja alól elszabaduló, Vele szembe helyezkedő és Vele rivalizáló hatalom prototípusát. Bár ott és akkor nem volt sikere ezzel, hiszen kivetett Isten „udvartartásából.” Mert a teljes egységben, szeretetben létező és munkálkodó Szentháromság erőterében a rivalizálás értelmetlen fogalom. Ott a „ki a nagyobb?” kérdéskörnek nincs helye. Ez a hozzáállás nem „mennyország-kompatibilis”. Hogy mégis milyen komolyan vette magát ebben a szerepben, azt abból tudjuk, hogy még Jézus Krisztusnak is ajánlatot tett a megkísértés pusztájában, amikor megmutatta Neki a föld összes országát és azt mondta: „*mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem.*” (Mt 4:9)

„semmilyen hatalomnak nem szabad elfelejtenie, hogy hatalmát Istentől kapta kölcsön, egy bizonyos feladat elvégzésére és azzal el kell számolnia”

Az ember imádja a hatalmat, jóllehet „nagy rá ez a kabát.” Megrészegeedik, megvadul tőle. Pedig az emberi élet nem képzelhető el a hatalom gyakorlása nélkül. Pál apostol a Róma 13-ban ír arról, hogy engedelmeskednünk kell a „*felsőbb hatalmasságoknak, mert ők Isten eszközei a mi javunkra.*” Az államhatalom tehát Istentől való, azért, hogy büntesse a rosszat, jutalmazza a jót és tegye működőképessé az országot. Hogy a dolgainkat intézhessük,

és rendezett éltet folytathassunk. De semmilyen hatalomnak nem szabad elfelejtenie, hogy hatalmát Istentől kapta kölcsön, egy bizonyos feladat elvégzésére és azzal el kell számolnia.

Aki a hatalmat önmagáért szeretné, annak nem szabad adni. És annak sem, aki azt kénye-kedvére, önös érdekeinek megvalósítására, megalomániájának kiszolgálására gyakorolja a közösség rovására, szellemi, lelki vagy anyagi értékek elpusztítása árán. A hatalom mindig lehetőség a JÓRA. De mit tehetünk, hogy a hatalom ne démonizálódjon a kezünkön. Csak egyetlen dolgot. Isten kontrollja alá kell azt helyezni. Mert minden olyan hatalom, ami Isten-telen, az szükségképpen embertelenné is válik. Jézus Krisztus is eligazítja az övét ebben a kérdésben, amikor megkérdezik Tőle: „*szabad-e a császárnak adót fizetni?*” Erre a csapda-kérdésre azt vá-

laszolja: „*Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené.*” (Mt 22:21) A keresztyének tehát, Jézus szava szerint, minden korban törvénytisztelő, normakövető, lojális állampolgárok kell, hogy legyenek. De olyanok, akik tudják, hogy a végső hatalom az Istené, és végső elszámolással Neki tartoznak. Annak az Istennek, aki császárok felett is Isten. Ebből pedig az következik, hogy a keresztyének soha nem lehetnek egy aktuális hatalom elvtelen kiszolgálói, vagy politikai pártok zászlóvivői. Az igazi keresztyénekben egyébként soha nem bízott meg a hatalom. A józan ész, és a Szentlélek által megszentelt lelkiismeret együtt veszélyes konstrukció, és kevésbé manipulálható. A keresztyénség a mindenkori hatalom LELKIISMERETE kell legyen! Milyen régi problémája az embernek a hatalom...! Isten a teremtés rendjébe beépített egyfajta hierarchiát. Az embert fölébe helyezte a teremtett világnak, amikor azt mondta, hogy hajtsa uralma alá a tenger halait, az ég madarait és a mező vadait. De nem adta hatalmába a másik embert. Káin és Ábel esete már ennek a teremtési rendnek a felborulását mutatja. Káin és Ábel közé egy olyan istentisztelet ver éket, ami másként hatott az egyikükre és másként a másikkra. Ábel istentisztelete valami miatt irigylésre méltó lett Káin előtt. S mivel neki nem volt része ebben, ezért igen megharagudott testvére. De az Úr elébe ment az eseményeknek. Még a szörnyűség megtörténte előtt megkereste és kérdezte Káint: Miért haragszol?

Hiszen „*ha jót cselekszel, emelt fővel járhatsz, de ha gonoszt cselekszel, a bűn az ajtó előtt áll és rád van vágyódása, de te uralkodj rajta!*” (I.Móz 4:7) Isten megpróbálta jó irányba terelni Káinban az uralkodást. Nem Ábel leuralása, megsemmisítése a megoldás. Önuralmat kell gyakorolni és a neki adott lehetőséget arra használni, hogy NEM-et mondjon az őt megkörményező gonoszságra. Erre hatalmat kapott az ember. Milyen régi problémája a hatalom az embernek...! Hogy milyen mértékű lehet az ember hatalomvágya, azt megmutatja nekünk Isten a Babel tornyának történetében. Amikor az ember felfedezte a téglát és rájött, hogy a szurkot használva fantasztikus dolgokat építhet, technikai tudása birtokában megszüdült saját nagyságától. Olyan építményt akart, ami az eget ostromolja. De Isten megghiúsította ezt a vállalkozást. Összezavarta a nyelvüket, egyszerűen nem értették meg egymást. Meggyőződése, hogy ez a történet nem csak a nyelvtanfolyamok eredetéről szól, hanem az emberi hatalomvágy mértékéről is. Az ember olykor tényleg elhiszi, hogy mindent megtehet, amit akar. Nincs határ. Látjuk az emberi hatalomvágy határtalanságát a diktatúrák történetében egészen a tébolyig, az elmeháborodásig. De Isten háttér szab. Legyen hála ezért Neki. A fák nem nőnek az égig. Isten nem engedi a hatalom koncentrációját egy ponton túl. Gondoskodik egy ellenfélről, egy másik erőről, egy ellenpontról. A westernfilmek tematikája szerint. Ahol mindig van egy főhős, aki az átlagtól jobban

ért a pisztoly kezeléséhez. Ez komoly tekintélyhez juttatja, fél tőle mindenki, kitér az útból mindenki. És amikor elhiszi, hogy nincs már senki, aki ellene mondana, amikor elhiszi, hogy bármit megtehet, akkor felbukkan egy ismeretlen. És az ismeretlen már az új főhős, aki egy tizedmásodperccel hamarabb lö... A fák nem nőnek az égig. Isten határt szab egy ponton túl minden hatalomnak. Hatalmat azonban nem csak állami vezetők gyakorolnak. A hatalom gyakorlása része az életünknek. Hatalmat gyakorol mindenki, aki vezet, aki nevel, aki gyülekezetet pásztorol, aki szakmai tudását használja. És hatalmat gyakorolunk a párkapcsolatban is, amikor megpróbáljuk saját magunkat képviselni, vagy érdekeinket érvényesíteni. És ezzel nincs is semmi baj. A kérdés az, hogy hogyan gyakoroljuk azt. Vezetésre, befolyásolásra, manipulálásra, csendes kényszerítésre???

Jézus Krisztus példánk ebben a kérdésben is. Milyen motivációval, milyen formában és milyen tapintattal gyako-

rolta az Ő isteni hatalmát. „Istenségét elrejtette, mikor testünket felvette.” Isteni hatalmát sohasem ellenünk, hanem értünk használta, amikor gyógyított, tanított, lelkipásztorozott. És volt hatalma letenni az életét, amikor a kereszttel váltotta. Ő az Isten Báránya. De Ő a Júda oroszlánja is, aki győzött!!! Ő az, aki feltámadott, aki a halált a saját térfelén győzte le! Ő a föld királyainak fejedelme. Őtőle, Őáltala és Őreá nézve vannak mindenkinek! Aki hatalma szavával tartja fenn a mindenséget! Nála jó kezekben van az ország és nála jó kezekben van a hatalom. Dicsőség illeti érte! Ezért bátran rábízhatjuk, hatalmába adhatjuk minden személyes dolgunkat is: „*Szolgáidon láttassad dolgaidat/dicsőségedet ezeknek fiain./Add értünk felséges hatalmadat,/mi kegyes Urunk, ó irgalmas Isten! Minden dolgunkat bírjad, forgassad,/kezeink munkáit igazgassad!*” (Zsolt 90:9)

Kis Klára
lelkipásztor

A HIT MELLÉ TUDÁST

Tisztiségek kialakulása az Újszövetségben a páli levelek tükrében III.

Pál tanítása az egyházi tisztiségekről, ezek célja

Az egyház maga az idők folyamán helytől, társadalmi környezettől függően más és más képet mutatott a kezdetektől fogva. Az első keresztyén gyülekezetben jól látható a szükség adta változás.

Az ApCsel 2-ben olvasunk arról, hogy a keresztyének „*kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban.*” (ApCsel 2:42) Ezt követően a jeruzsálemi gyülekezetben a rendkívül növekvő számú és heterogén kultúrából érkezett hívők közössége, azok szolgálata egy új feladatot, tisztiséget kényszerített ki, a diakónusit (ApCsel 6:1-6).

Így az ösgyülekezet vezetősége az apostolokból és diakónusokból állt. Emellett létezett a vének közössége (*ApCsel 15:4*), illetve utalást találunk a próféták működésére (*ApCsel 11:27*). Mindezen tisztségek mellett is úgy látszik, hogy elsődleges tekintélyük, befolyásuk az apostoloknak volt a gyülekezeten belül, az ő szavuk volt a döntő, míg a többi úgymond tisztségviselő jelenléte egyrészt a korábbi zsidó tradícióból ismert és így folyamatos (pl. vén, próféta), illetve a szükség rendelte (pl. diakónus).

A Pál apostol által alapított, pogányokból lett keresztyén gyülekezetekben azonban nem feltétlenül, sőt általában nem lehetett építeni a korábbi zsidó tradícióra. A gyülekezeti rendet, közösséget a Szentlélek hatotta át. Rendkívüli módon nyilvánult meg az egyes hívőkben a Lélek ereje. Sokféle lelki ajándékkal áldotta meg Isten a hívőket. Így tradíció nélküli, de lelki ajándékokkal nagyon gazdag gyülekezetekben kellett Pálnak gondoskodnia a rendről, a hétköznapi keresztyén életről, a gyülekezeti élet struktúrájáról. Ilyen háttérből kell látnunk Pál teológiáját a tisztségekkel kapcsolatban.

Pál apostol sokszor beszél az egyházzól, annak céljáról, rendeltetéséről, de az Efézusi levélben különösen is, hiszen az ebben „végigvonuló fő motívum az egyház. Nem újdonsült keresztyéneknek lett szánva, hanem azoknak, akik miután bizonyos érettségre tettek szert a lelkiekben, teljesebb életre és ismeretre szeretek volna eljutni.” - Meglátásom szerint is Pál legalaposabb, legprecízebb, szinte

már definíciószerű tanítása az *Efézusi levélben* olvasható, különösen is a *4:11-16-ban*: „*És ő »adott« némelyeket apostolokul, másokat prófétákul, ismét másokat evangélistákul, vagy pásztorokul és tanítókul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra, hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától; hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől öhozzá, aki a fej, a Krisztus. Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.*”

A 11. vers „magyarázatul szolgál a 8. versben szereplő idézet második feléhez. Nevezetesen ahhoz, hogy Krisztus ajándékokban részesíti a hívőket. A gyülekezet ajándékai a megajándékozott emberek. Az ő, az alany hangsúlyos a görögben és arra utal, hogy maga Krisztus adja a megajándékozott embereket a gyülekezetnek. Az ajándékokkal rendelkező emberek öt csoportja kerül felsorolásra a mondat második felében:” apostol, próféta, evangélista, pásztor és tanító.

A különböző tisztségeket tekintve az apostoli tiszt egyértelműen ideigvaló

tisztség volt (ld.: szómagyarázat). Különleges feladatuk volt az apostoloknak, hiszen az ő szolgálataik, bizonyoságtételük nyomán terjedt el az evangélium az akkor ismert szinte egész világra, ők alapították a gyülekezeteket, tanítottak, pásztortoltak stb.

A prófétai tiszttel kapcsolatban különös, hogy Stott nem csak az apostoli, hanem a prófétai tisztet is ideigvalónak véli. Szerinte a próféta Isten szócsöve, akaratának kinyilatkoztatója volt, és ilyen értelemben már nem létezhetnek próféták, hiszen a Szentírás lezárult. Ha mégis feltételeznénk, hogy ma vannak próféták, azokat úgy képzelhetjük el, mint olyan ajándékot, mellyel mély betekintést nyerhet valaki a Biblia szövegébe vagy a minket körülvevő helyzetbe, esetleg mindkettőbe. – Még tovább menve azt is el tudja fogadni, hogy vannak ma is olyan próféták, akik kijelentést kapnak az Úrtól, de ez csak egy meghatározott gyülekezetre vonatkozhat, és ellenőrizni kell a kijelentést a beszélő személye és a Szentírás alapján.

Az evangélisták tisztségével kapcsolatban elgondolkodtató, hogy kik nevezhetők evangélistáknak, ha a Krisztusról szóló bizonyoságtétel minden hívő feladata? Egyetérthetünk Stott-tal, aki szerint „annak az embernek az adottságáról van szó, aki evangélizáló hangsúllyal hirdeti az ígét, vagy aki különlegesen világossá és érthetővé tudja tenni az evangéliumot a nem hívők számára, aki segít a félénk embereknek, hogy elszánják és Krisztusra bízzák magukat, vagy aki személyes beszélgetésben nagy

hatással tesz bizonyoságot.” – Az evangélistákkal kapcsolatba Douglas hangsúlyozza, hogy ők gyülekezetek fölötti munkát végeztek.

Mivel Pál tisztség-felsorolásában az összes szót de-vel választja el (jelentése: de, ellenben), kivéve a pásztor és a tanítót (ott kai-t használ, jelentése: és), némelyek arra gondolnak, hogy a két tisztség talán nem is különbözik egymástól, egymás szinonimái. Kálvin így fogalmaz: „A pásztorok tisztében is az a két dolog képezi a legfőbbet, hogy az evangéliumot hirdessék és a szentségeket kiszolgáltassák. A tanítás módja pedig nemcsak a nyilvános prédikálásban áll, hanem a magán intelmekre is kiterjed. Erre bizonyosággal hozza fel Pál az efézusbelieket (*ApCsel 20:20*), hogy ő semmi előtt nem vonogatta magát, ami nekik hasznukra való volt, hogy azokat ne hirdetné és ne tanítaná közönséges helyeken és házanként.”

A tanítói tisztség azért is fontos, mert a keresztyén élet egyik legfontosabb része a misszió, a megtérésre hívás, de a hívőnek növekednie is kell. Növekednie kell Isten és az Ő akarata ismeretében (személyes, családi élet, kegyesség stb.), a hitvallásban egyre bizonyosabbá, szilárdabbá kell lenni a különféle tévtanítások között.

A pásztori tisztség pedig azért lényeges, hogy a gyülekezet rendje, békessége, közössége megmaradjon, sőt fejlődjön. Douglas szerint „a pásztornak kulcs szerepe volt az újszövetségi gyülekezetben... A bibliai pásztor közvetlen közelségben élt a „nyájával”. Vezette,

gondozta, óvta és kísérte őket. A bárányok jól érezték magukat körülötte. A pásztori tisztre nagyon jellemző a közvetlen, személyes kapcsolat. Éppen ezért az újszövetségi pásztor mindig egy viszonylag kicsi, áttekinthető csoportot tudott maga körül. Egyetlen olyan bibliai hely sincs, ami arra vallana, hogy a pásztor egy házközösségnél nagyobb csoportot gondozott volna. Még a legnagyobb házközösségek létszáma sem haladta meg a 30-40 főt.”

Az egyes tisztségeknek tehát ezek alapján egy céljuk van: a növekedés és az egység Krisztusban. Mindent ez határoz meg, a szolgálatokat is. A igazi cél nem a misszió, nem az egyház, hanem maga Jézus Krisztus, a Benne való növekedés, Hozzá hasonulás. Jézus Krisztus a fő, hozzá kell igazodni, az Ő vezetését követni, akarata szerint szolgálni. Hogy milyen legyen az egyház, arra pontos definíciót éppen ezért nem lehet adni, mert olyannak kell lennie, amilyenek az Úr szeretné látni. Ha Ő vezet, ha a tagok Rá figyelnek, egyértelműek lesznek a célok is. Hogy kiket kell meglátogatni, kell-e építkezni, kell-e misszionáriust küldeni valahová stb., ezekre az Úr ad majd vezetést terve szerint. Hogy prófétálás, kijelentés által, vagy ahogyan Stott rámutat, a Szentírás és a körülmények jó látása nyomán kapott vezetés által, az nem fontos: csak az engedelmes, Krisztusra figyelő élet, szolgálat. Az egyes gyülekezeti tagoknak, de még inkább a tisztségviselőknek ezért különösen fontos feladatuk, hogy az Úr által legyenek vezetettek.

A cél a növekedés Krisztusban, Krisztushoz, mert így minden tag éppen azt a szolgálatot tudja végezni, ami rábízott. Nincs versengés, nincs harag, vizálykodás, nincs tévtanításba való belegabalyodás, ha mindenki Jézusra figyel, Benne növekszik az engedelmeség és szolgálat által.

Így mindenkinek külön feladata van, de egy cél érdekében szolgálnak, és ez minél jobban megvalósul, annál dicsőségesebb a Krisztus teste, az egyház. Stott így foglalja össze mindezt: „Végző célja pedig mindezzel az, hogy felépítse testét, az egyházat. Az egész test azáltal növekszik, hogy minden tagja felhasználja istenadta ajándékát. Ezek az ajándékok hasznára válnak azoknak is, akik hűségesen végzik a szolgálatot, és azoknak is, akiknek szolgálnak, miáltal az egyház mind egészségesebb és érettebb lesz... Ha most már elhagyjuk a test hasonlatot, és azt vizsgáljuk meg, hogyan jut el az egyház a felnőttkorra, Pál kétszen áll a válasszal: igazság és szeretet által növekszik. Pál e kettő egyensúlyát hangsúlyozza.”

*Almás Ferenc
vezető lelkipásztor*

Egyházközségünk 2016-os zárszámadásának és 2017-es költségvetésének főbb számai

Február 12-én a presbitérium elfogadta egyházközségünk 2016. évi zárszámadását, valamint 2017. évi költségvetését. Ennek érdekében, hogy a gyülekezet minden tagja tisztában legyen anyagi helyzetünkkel és terveinkkel, röviden közöljük a főbb sarokszámokat. Gyülekezetünk bevételei összesen 23 711 eFt-ot tettek ki, amely nagyjából megegyezik a 2015-ös bevételekkel, továbbá 361 eFt-tal meghaladta a 2016-ra tervezett bevételek összegét. A bevételek megoszlása tekintetében viszont lényeges különbségek mutatkoztak a tervekhez képest: az egyházfenntartói járulékok összege 7 850 eFt volt, amely nagyjából az előző évi szintnek felel meg, szemben a tervezett 8 500 eFt-tal. A perselypénzek összege is stagnált, 5 842 eFt volt.

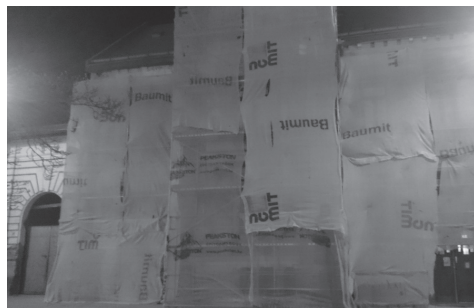
A legérdekesebb áttrendeződés az adományok terén figyelhető meg: bár a tényleges bevétel (6 932 eFt) mintegy

500 eFt-tal meghaladta a tervezetet, a megoszlása nem úgy alakult, ahogyan arra számítani lehetett volna. A stóla, illetve a templom és harang javára adott adományok összege több mint 1 200 eFt-tal csökkent az előző időszakhoz, valamint a tervezethez képest. E csökkenés legfőbb oka egyébként örvendetes is lehet, hiszen a temetések száma esett vissza. A jelentős mértékű bevételecsökkenést ellensúlyozta viszont a céladományok megemelkedett összege, amely 1 980 eFt-tal haladta meg a tervezetet. A legfőbb tételek, amelyekre az elmúlt évben gyűjtöttünk, a következők voltak: misszionáriusaink (dr. Keszti Krisztina, Pém Imre, Wycliffe bibliafordítók) támogatása 613 eFt, úrasztali terítő 405 eFt, templomfűtés hőcserélő közegének cseréje 201 eFt, kárpátaljai testvérek támogatása 198 eFt.

Az egyéb bevételek összege 3.087 eFt volt, ami 757 eFt-tal haladta meg a tervezetet. A növekmény döntő hányadát a párókai homlokzatának felújítása miatt felnyitott lekötött pénzeszközök hozama (459 eFt) adta.

kezdődik a homlokzat felújítás

felállványozva

A kiadási oldalon egyértelműen a személyi jellegű kiadások képviselik a legnagyobb tételt, magukba foglalva a lelkipásztorok, a hitoktató, az egyházi és a kántor javadalmait, amelyek összesen 12 457 eFt-ot tettek ki. További jelentős tétel volt a tavalyi évben a parókia homlokzatának felújítása 6 976 eFt értékben. Itt meg kell említeni, hogy nt. Almási Ferenc vezető lelkipásztor, Pintér Zoltán főgondnok, Kovács Gábor sáfársági gondnok, Bianki István, a kivitelezés műszaki ellenőre, Jobbágy Tamás és Jobbágy Dávid, a műszaki bizottság tagjai, továbbá dr. Kenyeres Gábor elévülhetetlen érdemeket szereztek a felújítás költségvetésének a tervezett szinthez közel tartásában, hatalmas harcot vívva a kivitelezővel, aki többször is megpróbálta jelentősen emelni a felújítás költségeit. Befejeződött Kiss Gyula iskolalelkész lakásának felújítása is, amelyre tavaly további 2 201 eFt-ot költöttünk. Elmondhatjuk, hogy a Deszkatemplom újjáépítése óta tavaly hajtottuk végre a legnagyobb beruházásokat gyülekezetünk ingatlanjain.

A kiadások összege 28 899 eFt volt, ami 1 844 eFt-tal haladta meg a tervezetet.

A túllépés legfőbb oka a fentebb említett kivitelezői áremelkedés (576 eFt), továbbá az iskolalelkész lakás terven felüli felújítási munkái (1 820 eFt), melyeket némileg ellensúlyozott, hogy más területeken (gyülekezeti élet kiadásai, igazgatási kiadások) sikeresen takarékoskodott a gyülekezet.

Mindent összevetve a gyülekezet 5 188 eFt költségvetési hiánnyal zárta a tavalyi évet, amely azonban csak a kimutatásokban hiány, hiszen volt rá fedezetünk és beépült gyülekezetünk ingatlanjaiba, növelve azok értékét.

A 2017. év vonatkozásában az előző évi tényadatoktól kissé elmaradó bevételekkel kalkulált a presbitérium (22 440 eFt), figyelembe véve az egyházfenntartói járulékok és a rendes perselypénzek stagnáló, továbbá a stóla és a temetésekhez köthető adományok csökkenő tendenciáit. A kiadási oldalon a legnagyobb tételt továbbra is a személyi jellegű kiadások jelentik, 13 329 eFt-tal. Örömmel tájékoztatjuk a testvéreket, hogy kétévnyi stagnálás, továbbá a stóla jelentős részéről való lemondás után idén végre lehetőségünk nyílt lelkipásztoraink javadalmainak

még minden csatátér

mégérte a fáradozást!

emelésére, anyagilag is elismerve áldozatos munkájukat. Emelni tudtuk továbbá az egyházi és a hitoktató munkabérét is. Egyéb tekintetben változatlan kiadásokkal terveztünk, saját erőből megvalósuló nagyobb beruházás nincs kilátásban. Folyamatban van viszont egy pályázat, melynek kedvező elbírálása esetén a gyülekezeti terem és a temető is megújulhatna, megszépülhetne. Kérjük a testvéreket, hordozzák imádságban ezeket a lehetőségeket, hogy otthonosabbá, korszerűbbé tehesük gyülekezetünk közösségi tereit. A kiadási oldal mindösszesen 22 137 eFt-ot tesz ki, terv szerint tehát minimális, 303 eFt többlettel záránk az idei évet.

A presbitérium örömmel és Isten iránti hálával állapította meg, hogy gyülekezetünk adakozókészsége jelentősen növekedett az utóbbi években. Ez az adakozási hajlandóság a következő beruházások megvalósítását tette lehetővé az elmúlt két évben (kronológiai sorrendben): a templom fűtésrendszerének felújítása (2 250 eFt), Kiss Gyula iskolalelkész lakásának felújítása (3 497 eFt), a parókia homlokzatának felújítása (6 976 eFt), a templom terítőinek cseréje (folyamatban, várható költsége 600 eFt). Emellett a presbitérium felelős gazdálkodásából, továbbá a gyülekezeti tagok jókedvű adakozásából kifolyólag gyülekezetünk pénzügyi helyzete stabilnak mondható, mely lelkipásztoraink és alkalmazottaink béremelését is lehetővé tette, azonban továbbra is csak a legszükségesebb karbantartási és fejlesztési munkák elvég-

zését engedhetjük meg magunknak.

Ezúton is szeretnénk felhívni a gyülekezeti tagok figyelmét, hogy az egyházfenntartói járulék összegében Egyházunk Zsinatának ajánlásához tatjuk magunkat, azaz mindenkinek az éves nettó jövedelmének az 1%-a az egyházfenntartói járulék éves összege, amellyel egyházközségünk minden tagja támogatja gyülekezetünk működését. (Ez azt jelenti, hogy pl. egy havi 100.000.-Ft-os nettó jövedelem 1%-a havi 1.000.-Ft, azaz egy évre: $12 \times 1.000 = 12.000$.-Ft). Természetesen nem kérünk senkitől bércédulát, mindenki lelkiismerete szerint adakozik: Istennek adakozunk, nem embereknek. Emellett a presbitérium meghatározott egy minimum összeget is, aminek a mértéke: 8.000.-Ft/fő/év. - Fontos még elmondani, hogy az egyházfenntartói járulékot nem kell egy összegben kifizetni, részletekben is fizethető. Többen a havi fizetést választják akár banki átutalással, akár személyesen az istentisztelet előtt vagy után, mások pedig a lelkési hivatalban. Kérjük továbbá, hogy adóbevallásuk elkészítésekor a felajánlható 1+1% odaitételekor gondoljanak a Református Egyházra (technikai szám: 0066) és a Miskolci Műemlék Deszkatemploméért Alapítványra (adószám: 18426571-1-05).

Jobbágy Péter
presbiter

GYÜLEKEZETÜNK VETEMÉNYESKERTJE

Hírek óvodánk életéből

A készülődéssel, meghitt gyertyagyújtásokkal teli advent után december 16-án ünnepeltük Jézus születését óvodánkban. Mindenki ünneplő ruhában érkezett reggel, a termekben már álltak a szépen feldíszített karácsonyfák. Tízórai után az egész óvoda a 2-es csoport termében gyűlt össze. Megnéztük a 4-es csoport betlehemes játékát és meghallgattuk az első karácsony történetét óvodalelkészünk, Gabi néni tolmácsolásában. Azt is megtudtuk, ki a legnagyobb karácsonyi ajándék minden ember számára. Együtt énekeltünk, verseltünk. Az ünnepség után a csoportok visszamentek a saját termükbe, ahol a fa alatt szép ajándékok várták a gyerekeket. Nagy boldogsággal, csillogó szemekkel vették birtokba az új játékokat, melyek azóta is nagy népszerűségnek örvendenek. A karácsonyi szünet alkalmat adott mindnyájunknak, hogy családjaink körében töltsük el az ünnepeket, pihenjünk, feltöltődjünk.

A január elején leesett hó nagy örömet okozott a gyerekeknek. Amikor a hőmérséklet és a levegő minősége engedi, a délelőtt egy részét az udvaron töltjük. Kivisszük a popsi tepsiket, mert az udvarunk kiképzése lehetővé teszi a lejtőn csúszkálást. Ilyen alkalmakkor kipirulva, kellemesen elfáradva jönnek be a gyerekek ebédelni.

Nagyon fontos számunkra a Jókai iskolával való kapcsolattartás. Ennek egyik

formája a Sulikóstoló, melyet ebben a nevelési évben már második alkalommal rendeztek meg, és amelyen iskolába készülő óvodásaink jelentős számában vettek részt. Reméljük, ilyen nagy számban kezdik meg tanulmányaikat is a Jókaiiban.

A következő időszakban a farsangra készülődünk majd, és márciusban várjuk leendő ovisainkat és szüleiket az Ovikóstolóra.

Szeretettel osztunk meg néhány kedves gyerekzaját az olvasókkal:

Sz.N. mondta: *„Képzeld, új autónk van, olyan kékes-pirosas-szürke, de ma reggel nem indult, ezért képtelenek voltunk gyalog jönni.”*

D.S. mondta, miután barkácsoltunk, és a mintadarab nagyon tetszett neki: *„óvó néni, én majd elviszem, amit te készítettél, hogy ne kelljen neked rakosgatni.”*

J.Cs. epret hozott oviba. Volt olyan, ami már kicsit puhább volt, neki pont egy ilyen jutott. Ezt mondta: *„óvó néni, ez már egy kicsit megoldadt.”*

J.Cs.-től virágot kaptunk évszáró alkalmából. Óvó néni megkérdezte: *„Ezt miért kaptuk?”* J.Cs. frappánsan így válaszolt: *„Mert jól vigyáztatok ránk!”*

Reggeli játékidőben a gyermekek színezték. Közben ceruzát kellett faragunk. R.B. odanyújtotta az óvó néniének a kedvenc kék ceruzáját és megkérte: *„Óvó néni, ezt is csavard már meg!”*

Mészárosné Tóth Zsuzsanna
óvodapedagógus

Beszámoló a Jókai iskola életéből

„Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy Tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom...” (Jel 4:11)

Ha visszatekintünk az utóbbi hideg, sokszor zord téli hónapokra az Úr Jézus iránti hálaadás járja át közösségünk egészét, mindazért a sok áldásért, amiben részünk lehetett és van folyamatosan.

A karácsony csodájának újbóli megtapasztalása és a várva várt testi feltöltődés után újra vissza kellett zökkenni a dolgozós hétköznapiakba, hiszen az első szorgalmi félév a végéhez közeledett. Így diákjaink nagy odaadással és szorgalommal tettek meg mindent a félévi dolgozatok, beszámolók teljesítése közben, hogy minél eredményesebben zárják ezen időszakot.

Januárban rendhagyó előadásban lehetett részünk: Gál Tamás színművész mutatta be iskolánkban a Buda halála című eposzt. Az egyszemélyes előadást a korhű ruhákba öltöztetett óriásbábok tették egyedivé, mely lenyűgözött mindannyiunkat.

A reformáció 500. évfordulóját nem csak a gyülekezetek szeretnék méltóképpen megünnepelni, hanem a református iskolák is. Ezért csatlakozott a Jókai iskola is ahhoz az oktatási intézmények számára szervezett programsorozathoz, melynek nyitó alkalmaént, 2017. január 31-én az ország református iskoláiban felolvasásra került az egész Biblia. A mi iskolánknak 16 kijelölt fejezet jutott a Szentírás különböző könyveiből, s január utolsó reggelén az

áhitat keretében minden osztályban felolvasták a tanárok az adott bibliai részt. Felemelő érzéssel töltött el bennünket, hogy egy nagy közösség tagjai lehetünk, a közös alap pedig maga az Úr Jézus.

Február 6-án a Deszkatemplom adott otthont az Egyházi Általános Iskolák Ökumenikus Találkozásának. Ezen a délelőttön a házigazda Jókai mellett még másik öt egyházi iskola képviseltette magát templomunkban. Almási Ferenc nagytiszteletű úr prédikációja, a közös énektanulás is azt hangsúlyozta, hogy Jézus Krisztus a közös pont mindannyiunk életében, milyen jó egységben lenni a Krisztust követőknek. A tanulók és tanáraik bizonyágtételei, melyeket versben – énekekben hoztak magukkal további ünnepi pillanatokat szereztek.

Február hónaptól a napi, reggeli áhítatokat (a hétfői alkalom kivételével) az iskolarádióon keresztül tartjuk, melynek szolgálatát az iskolalelkész és a hittanítók látják el. Minden jókais diák, tanár, dolgozó egyszerre töltődhet fel az Igéből, s külön áldás, hogy a tanárok a nap folyamán bármelyik tanórán tudnak kapcsolódni a reggeli áhítathoz, tantárgyi koncentrációt teremtve az Igével.

Január hónap utolsó vasárnapjának délelőtti istentiszteletein a 6. évfolyam tanulói a Leprások Világnapjához kapcsolódva tettek bizonyágot, az utolsó februári vasárnapon pedig az ötödikesek szolgáltak az Úrnak.

A tanulás mellett adódott lehetőség a kapcsolódásra is; Tálában sítáborban vehettek részt a síelést kedvelő tanulóink, illetve február hónapban sor került

a farsangi multságokra is, amikor csodás, ötletes jelmezeket ölthettek magukra a kisebbek és nagyobbak.

Az elmúlt időszakban sulikóstolóra hívtuk és vártuk az iskolába készülő gyermekeket és szüleiket, hogy megismerhessenek bennünket, s iskolás élményekkel gazdagodjanak.

Februárban a Jókai ovisok nagycsoportosai is ellátogattak hozzánk, részt vettek elsőseink matematika illetve anyanyelv óráján, melyeken egy tanítási óra idejére már iskolások lehettek.

A tanulmányi versenyek továbbra is folytatódnak, diákjaink szép számban vesznek részt ezeken és eredményesen

helyt állnak, képviselik a Jókait. Így szeretném megemlíteni –a teljesség igénye nélkül- a Lévay Gimnázium által megrendezett Csorba György Természettudományos Feladatmegoldó Versenyt, a Zrínyi Ilona Matematikaversenyt és az Úszás Diákolimpiát.

Köszönjük a testvérek imádságait, kérjük, hordozzanak bennünket imádságban nap mint nap! Az Úr Jézus áldásával teljes böjti készülődést kívánunk gyülekezetünk minden tagjának, a Jókai iskola és óvoda egész közössége nevében!

*Nagybányai-Kiss Ágnes
hittanoktató, német nyelvtanár*

HÁZUNK TÁJÁN

„Mert a Krisztus szeretete szorongat minket...” (2Kor 5,14) - gondolatok az Ökumenikus imahétről

A címben olvasható igevers volt a mottója, vezérgondolata az idei ökumenikus imahétnek, melynek tematikus anyagát a németországi keresztyén testvérek dolgozták ki. Miskolc belvárosában, hét gyülekezetben, hét templomban kerültek megtartásra az alkalmak január 15-22. között. A hideg téli időjárás ellenére minden délután megteltek a templomok, együtt hallgatták Isten szavát és együtt imádkoztak római katolikusok, görög katolikusok, reformátusok, evangélikusok, baptisták, methodisták. Jó volt ismét együtt megélni a Krisztusban való hitünket, és bizonyosságot tenni arról, hogy „bár szétszakadva él az egyház, Krisz-

tusban mégis egy lehet.”

Templomunk is otthont adott az egyik istentiszteletnek. Isten Igéjét Nt. Sándor Frigyes, evangélikus lelkipásztor hirdette közöttünk. Az imahét központi alkalma a Miskolci Egyetem Díszaulájában került megrendezésre, melyen a felekezetek püspökei voltak az igehirdetők. Főtiszteletű Csomós József püspök úr a 72. zsoltár alapján prédikált Isten hatalmáról és dicsőségéről. Az imanyolcad utolsó napján Almási Ferenc nagyfőtiszteletű úr a Mindszenti római katolikus templomban hirdette az Igét.

Krisztus szeret minket. Hiszen meghalt a kereszten értünk, helyettünk és miattunk. Érted is, helyetted is, miattad is! Önmagát adta érted! Nem kérdés, hogy nagyon szeret téged. A kérdés az: Vajon te mennyire szereted őt? Adjunk hálát az

Ő hatalmas szeretetért! Meg lehet ezt köszönni Neki a gyülekezetben végzett szolgálatokkal is. Biztos vagyok benne, hogy aki akar szolgálni, aki akar áldozatot hozni az Úrért, az meg fogja találni a gyülekezetben is azt a szolgálati területet, ahol hasznos tagja lehet közösségünknek. Presbiterként és hitoktatóként is arra biztatom minden testvéremet, hogy keresse a szolgálati lehetőségeket! Egyre több szolgáló lélekre van szükség azért, hogy gyülekezetünk erősödjön, és egyre inkább Istennek tetsző közösséggé váljék. Mert közösség vagyunk, és nem közönség! Az Úr adjon vágyat a szívünkbe az Ő szolgálatára!

Plaszko Zoltán

Fiatal házások köre

A kört azzal a céllal alapítottuk meg, hogy a hasonló korú, hasonló élethelyzetben lévő fiatal házaspároknak legyen egy hely, ahol meg tudják beszélni az őket aktuálisan foglalkoztató problémákat, tapasztalatokat. Első alkalmunkat november 8-án tartottuk, azóta pedig havi rendszerességgel találkozunk egymással.

Alkalmainkon Dr. Pálhegyi Ferenc Keresztyén házasság című könyvét dolgozzuk fel. Az eddigi gyakorlat az, hogy minden alkalomra egy pár készül előadással három-négy fejezetből. Az előadást követően az adott témáról beszélgetünk. Ezt a könyvet egyébként a szerző még 1992-ben írta, de kérdései még napjainkban is nagyon aktuálisak, az évek során semmit sem veszítettek

mondanivalójukból. A könyv jó iránymutatás ezeken az alkalmakon, de nem szabad csak ezt alapul venni, hanem keresnünk kell az Úr akaratát házas életünkben is, ennek legfőbb forrása lehet a Biblia, illetve az imádság.

Érdekes volt hallgatni, ahogy elmeséltük egymásnak megismerkedésünk történetét. Jó azt tudni, hogy Istennek mindannyian fontosak vagyunk, ennyire a tenyerén hordoz minket, akár vallásos-, akár világi családból származunk. Minden párnak a története nagyon különleges, miközben ültünk és hallgattuk egymást, mindegyik egy kis bizonyosgáttétel volt. Példaként említeném saját történetünket. Az, hogy mi ma boldog házasságban élünk egyedül Istennek köszönhető. Az egyetemi évek során volt a kapcsolatunkban egy olyan időszak, amikor kétséges volt, hogy együtt maradunk-e egyáltalán. Akkoriban a továbbtanulás miatt „távkapcsolatban” voltunk férjemmel, aki bulizósabb korszakát élte, ezt viszont én nehezen viseltem. Már annyira megelégteltem ezt az egészet, hogy arra az elhatározásra jutottam, hogy másnap szakítok vele. Este imádságban kértem Istent, hogy adjon útmutatást, hogy valóban jó ötlet-e ez a szakítás, vagy tőrjek-e tovább. Körülbelül fél órával ez után csörgött a telefon. A párom volt, és azért telefonált, hogy bocsánatot kérjen mindenért, amivel megbántott. Aznap este egy kocsmái verekedésbe keveredtem, ahol kapott egy olyan ütést, amiben majdnem elvesztette a jobb szemét. Négy öltéssel varrták össze és a heg egy picit még most is lát-

szik. Ezt az eseményt én útmutatásnak vettem, és megbocsátottam neki mindeért.

Fontos az, hogy az alkalmakon megszerzett elméleti tudást ki hogyan tudja beépíteni a mindennapokba, ebben is segít a tapasztalatok megosztása. Az eddigiek alapján a konklúzióm az, hogy mivel a házastársamat Istentől kaptam ajándékba, meg kell becsülnöm. Fontos a házasság alapozása, építése. Jó alapot csak Istentől kaphatunk, ugyanez igaz a házasságra is, csak az Úrra építve lehet igazán stabil. A házasságnak fontos része a közös csendesség, a közös imádkozás. Ha a külön-külön egyéni viszonyunk rendben van Istennel, akkor könnyebben tudjuk kialakítani a szilárdabb kapcsolatot egymással is, hogy

igazán egy egységet alkothassunk.

Fontos a házasságban a minőségi idő, hogy még évek múltán is legyenek közös alkalmaink terveink, céljaink és ne csak két egymás mellett élő egyénné váljunk.

A házasság egyik építőköve a kommunikáció, fontos az, hogy valóban mindegyik őszintén meg tudjunk beszélni a másikkal. Konfliktusaink megoldásának is egyik feltétele a jól működő kommunikáció.

Fiatal házasként úgy gondolom, hogy jó az, ha van egy ilyen kis közösség, ahol bizalmasan beszélgethetünk egymással, és idővel kialakulhat ebből egy jó kis baráti társaság is.

Bányainé Rónai Tímea

BIZONYSÁGTÉTEL

Itthon, de másképp

A Budapest-Miskolc vonal egy vonattal 2 óra alatt teljesíthető távolság, ám haza mégis sokkal hosszabb út vezetett.

A Teológiának van ugyanis egy íratlan szabálya, mely szerint a kar lelkész szakos hallgatói a gyakorlati évüket nem tölthetik saját gyülekezetükben. Ezt azért tartják fontosnak tanáraink, hogy többféle gyülekezetet lássunk és így a tapasztalatunk is minél nagyobb lehessen. Ebből kifolyólag nem is reménykedtem soha abban, hogy majd hazajöhetek a saját gyülekezetembe szolgálni. Egészen addig, amíg Almási Ferenc nagytiszteletű úr meg nem kérdezte mégis, szeretném-e itthon tölteni a gya-

korlati évemet?

Őszintén, még ekkor sem mertem komolyan venni, gondoltam jobb nem beleélni magam ilyesmibe. Közel egy évvel ezelőtt azonban már én is éreztem, hogy a kérdés teljesen komoly. Örültem a bizalomnak már akkor is, és a válaszom is természetesen az volt, hogy igen. Épp kezdődött azonban a vizsgaidőszakunk, tehát sok időm volt gondolkodni... Hazajönni, saját gyülekezetbe érkezni - mégsem olyan egyszerű. Rajtam kívül még két barátnőmet is kikérte a saját gyülekezeté, és tulajdonképpen az történt, hogy nekiláttunk közösen aggodni (elég, ha csak arra gondolunk „lehetünk-e próféták saját hazánkban?”). Én is vittem imádságban az Úr elé ezt

az ügyet, a gyakorlati évemet, az azzal járó minden félelmemet, de a legfőbb kérdésem az volt, hogy Ő akarja-e. Úgy voltam ezzel, mint annak idején Mózes, amikor a sivatagban azt mondja Istennek: „*ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket*”. Idővel aztán a válasz is megérkezett. Az egyik este, egy ilyen imádságom után a vezérfonal azt a történetet hozta a Bibliában, amikor Jákóbot sok év után hazaküldi Isten Hárán földjéről, aki ugyan el is indul, de kiderül később, hogy fél. Fél Ézsautól és ezért imádkozik, majd imádságában felidézi azokat a szavakat, amelyeket Istentől kapott: „*Térj vissza hazádba, rokonságod közé, és jót teszek veled.*” (1Móz32). Nem is kellett több ahhoz, hogy megnyugodjam.

Ezek után csak vártam és figyeltem, hogy hogyan válik Isten kezében a lehetetlen is lehetségessé. Emberileg nézve tényleg lehetetlennek tűnt, minden jel arra utalt egészen októberig, hogy visszautasítják a kikérést. Végül mégiscsak így zárult az esperessel való beszélgetésem: „Dóra, Isten áldja Önt Tetemváron!”

Hiszem, hogy Isten mindent valamilyen céllal rendel el. Ezért hiszem és bízom benne, hogy nem csak az én életemben van ennek az egy évnek célja, hanem a gyülekezet életében is, és azért imádkozom, hogy ne csak velem tegyen jót Isten, hanem rajtam keresztül is.

*Harangozó Dóra
gyakornok*

Együtt folytatjuk

Kedves testvérek, újra jelentkezem. Legutóbb a japán missziós útról számoltam be, most pedig örömmel jelentem, hogy jegyességet kötöttem Jobbágy Eszterrel, gyülekezetünk egyik presbiterének lányával. Ez a kapcsolat nem a ma elterjedt minta szerint alakult, ugyanis Eszterrel nem jártunk, nem randiztunk és még csak nem is találkoztunk rendszeresen mielőtt megkértem a kezét, hanem egymástól függetlenül fordította egymás felé szíveinket az Úr. Mérhetetlenül hálásak vagyunk Istennek ezért az ajándékért, és szeretnénk ezt a bizonyosságot most megosztani. Először én fogom leírni a saját perspektívámat, utána pedig Eszter teszi ugyanezt.

Mindig úgy tartottam, hogy nekem nem lesz soha barátnőm, csak menyasszonyom és feleségem. Ezzel nem akarom elítélni azokat, akik nem így gondolkodnak, de a magam részéről el sem tudtam képzelni, hogy mit kezdhetnék jó lelkiismerettel egy lánnyal, aki valamilyen szinten hozzám tartozik, de nincs még csak szándék sem a házasságra. Ha pedig van szándék, akkor azt meg kell mondani.

Talán 2009-ben találkoztam először Eszterrel. Úgy élt bennem, mint egy szép és mélyen hívő lány, de nem több. Időnként eljártam a baptista ifibe, és ott találkoztunk.

2015 nyarán egy pányoki ifitáborban, ahol mindketten ott voltunk, és ahol újra felelevenedett bennem a misszionáriusi hivatás lehetősége -erről már be-

számoltam a gyülekezet előtt- felmerült bennem az is, hogy ez a szép és mélyen hívő lány akár lehetne a feleségem is. Ez helyénvaló és kellemes gondolat volt. A következő egy év során fokozatosan nőtt az Eszter iránt érzett szerelmem, és több igei megerősítést is kaptam. Például egy pányoki építőtáborban, ahol mindketten ott voltunk, egy reggel én készültem áhítattal. Eszterért imádkoztam, és egészen véletlenül az a rész került elém, mikor Eszter királynő megáll a király előtt, és az kinyújtja felé a jogaát.

Miután visszaérkeztem Japánból, a balatonszemesi BalatonNet konferencián találkoztam a missziós társaság képviselőjével, hogy a jövőbeli lehetőségekről beszéljünk. Mondtam, hogy Isten úgy vezet, hogy az életemben a következő lépés a nősülés. Nem tudtam, hogy Eszter is ott volt Balatonszemesen, és a VISZ-es gyermekfoglalkozásban segédkezett. Mikor aztán az utolsó napon nagy meglepetésemre megjelent a színpadon a kicsikkel, teljesen egyértelmű lett számomra, hogy hamar meg kell kérnem a kezét. Bocsánat, hogy ez a korábbi beszámolómból kimaradt, de a dolog természete miatt nem oszthattam meg. Egészen november elejéig gyűjtöttem a bátorságomat, mikor végre a tettek mezejére léptem. Elmentem a Jobbágy házhoz, és elmondtam Eszternek, hogy feleségül szeretném venni. Nagyon megörültem az igenlő válasznak, de egészen elképedtem, mikor megláttam, hogy az ő oldalán hogyan készíttette elő mindezt Isten. Erről már azonban ő fog beszámolni.

Hívő családban nőttem fel, és tizenöt éves koromban jutottam személyes hitre. Már gyerekként is úgy gondoltam, hogy nem szeretnék együtt járni senkivel, hanem hittem azt, hogy Isten el tudja hozni hozzám azt, akit Ő a férjemnek szánt. A szüleim és több hívő barátom személyes példája is megerősített ebben.

2013-ban kezdtem el imádkozni azért, hogy ha lehet, Isten hozza el a társamat. Nem voltak konkrét elképzeléseim, feltevéleim, de azt szerettem volna, hogy olyan fiú legyen, aki nagyon szereti az Úr Jézust, és Őt akarja követni megalkuvás nélkül. Imit ilyennek ismertem, de sokáig meg sem fordult a fejemben vele kapcsolatban, hogy minket esetleg egymásnak szán Isten. 2013 tavaszán viszont elkezdett foglalkoztatni vele kapcsolatban ez a gondolat, és úgy láttam, hogy jóval többet gondolok rá, mint kellene, ezért kértem az Úr Jézust, hogy segítsen, hogy újra teljesen szabad legyen a szívem. Ezt meg is adta, de csak addig tartott, amíg néhány hónappal később újra nem találkoztunk egy ifjúsági alkalmon. Nem szerettem volna magamban semmilyen érzelmet táplálni egy olyan fiú iránt, akihez, akkor még úgy gondoltam, semmi közöm nincs, ezért arra kértem az Urat, hogy vegye ki teljesen a szívemből Imit, én csak azt akarom majd szeretni, akit Ő ad, addig pedig szeretném tisztán megőrizni a szívemet, és elkerülni a fölösleges csalódásokat. Erre válaszként egy igét kaptam: *„Mert e parancsolat, amelyet Én e mai napon parancsolok néked, nem megfog-*

hatalatlan előtted, sem távol nincs tőled. (...) Sőt felette közel van hozzád az ige: a te szádban és szívedben van, hogy teljesítsed azt.” (5Móz 30:11,14) Azt biztosan tudtam, hogy ezt Isten a kérésre válaszként mondta, de nem igazán tudtam vele mit kezdeni. Hiszen én azt kértem, hogy vegye ki a szívemből és a gondolataimból, Ő meg azt mondta, hogy Tőle van ez a gondolat. Akkor nem kérdeztem tovább az Urat, de azért ezt az ígét elraktároztam magamban.

Nem sokkal ezután következett egy lelkiileg nagyon nehéz időszak az életemben, ami elég sokáig tartott. Nagyon sok dolgot tanított ezen keresztül az Úr magáról, és ahogy kezdett meggyógyítani ebből az állapotból, úgy került újra előtérbe a párválasztás kérdése, és Imi személye. 2015 februárjában már nagyon le akartam zárni ezt a dolgot magamban, ezért azt kértem az Úr Jézustól, hogy vagy erősítse meg bennem azt, hogy Tőle van ez a gondolat, és Imi lesz a férjem, vagy ha nem Tőle van, akkor vegye ki örökre a szívemből. Egy barátnőm is velem harcolta ezt, együtt imádkoztunk és böjtöltünk, hogy meglássuk Isten akaratát. Az első ige, amit válaszként kaptam, ez volt: *„Hogy teljesítesem a Te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.” (Zsolt 40:9)* Azt értettem meg ebből, hogy ha tiszta szívvel igyekszem követni az Urat, Ő vezethet úgy, hogy egyszerűen csak beleírja a szívembe az akaratát. De szerettem volna még biztosabb útmutatást, ezért azt kértem, hogy adjon valami konkrétabb választ. Más-

nap ezt olvastam: *„Oh Uram, (...) tartsd meg mindörökké ezt az érzést a Te néped szívében, és irányítsd az ő szívüket Tefeléd.” (1 Krón 29:18)* Konkrét vezetőst kértem, és Isten olyan kegyelmes, és annyira szeret, hogy meg is adta ezt. Azt viszont nem tudtam, hogy Imiben ezt mikor fogja elvégezni. Elkezdődött a várakozás időszaka. Úgy voltam vele, hogy én nem akarok felé semmilyen módon jelezni, nyitni, mert azt szeretném, hogy neki is Isten mutassa meg.

Tavaly nyáron felmondtam a munkahelyemen, és miután még novemberben sem volt állásom, azzal a kérdéssel álltam Isten elé, hogy egyáltalán Miskolcon van-e a helyem, vagy valahol máshol szeretne látni. Az első ige, amit kaptam Ruth könyvéből volt: *„Adja meg az Úr tinéktek, hogy találjatok nyugodalmat, ki-ki az ő férje házában.” (Ruth 1:9)* Nem tudtam hova tenni ezt a választ, mert én egyre inkább úgy láttam, hogy sokat kell még várni, ezért imádkoztam tovább. Két nappal később az esti csendességem alatt a következőt olvastam: *„Légy veszteg, leányom, míg megtudod, hova dől el ez a dolog, mert nem nyugszik az a férfiú, míg véghez nem viszi a dolgot még ma.” (Ruth 3:18)* És nem is nyugodott, másnap reggel megkérte a kezem. Nem volt kérdés, hogy mit válaszoljak. :-) Egyedül Istené azért a dicsőség, amit az életünkben végzett!

Pém Imre és Jobbágy Eszter

FÉNYKÉPALBUM

Szenteste Gyülekezetünkben

Óvodai karácsony

Keresztkérdések csendesnap Mályiban

elkes hómunkásaink

Felhívjuk a testvérek figyelmét, hogy idén is lehetőségük
van **felajánlani személyi jövedelemadójuk 1+1%-át!**
Kérjük, éljenek ezzel a lehetőséggel és támogassák

a **Magyarországi Református Egyházat**

technikai szám: 0066

valamint a

„A Miskolci Műemlék Deszkatemplomért” Alapítványt

adószám: 18426571-1-05

SEGÍTSÉGÜKET ELŐRE IS KÖSZÖNJÜK!

Felelős szerkesztő: Almási Ferenc

A szerkesztőbizottság tagjai:

Dr. Benke László, Jobbágy Péter, Jobbágy Tamás

Megjelenik évente négy alkalommal az Egyházközösség terjesztésében

Az újság ingyenes, kiadása adományokból történik